

РЕШЕНИЕ

№ 377

гр. Перник, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
в присъствието на прокурора Моника Люб. Цветкова
като разглежда докладваното от Борислава П. Борисова-Здравкова Въззивно гражданско дело № 20231700500574 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 811/17.07.2023 г., постановено по гр.д. № 722 по описа за 2023 г. на Районен съд - Перник е осъдена на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. първо ЗОДОВ Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2, да заплати на М. Н. Г., ЕГН *****, от ***, сумата от 2500 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на незаконно наказателно преследване за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, приключило с влязло в сила решение № 60252 от 17.01.2021 г. по н.д. № 1017/2021 г. на Първо наказателно отделение на ВКС, с което е била потвърдена оправдателна присъда № 15/15.09.2021 г. по ВНОХД № 243/2021 г. на ПОС, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 06.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

За разликата над сумата от 2500,00 лв. до пълния предявен размер от 24 000,00 лв. предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен като неоснователен и недоказан.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ и чл. 78, ал. 1 ГПК Прокуратурата на република България е осъдена да заплати на М. Н. Г. сумата от 23,96 лв., представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от иска и внесената държавна такса.

В законоустановения срок по чл. 259 от ГПК е депозирана въззивна жалба от

Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2, срещу решението на първоинстанционния съд в осъдителната му част.

Твърди се, че решението е необосновано и неправилно поради съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело до нарушение на материалния закон, тъй като не са отчетени някои обстоятелства от значение за основателността и справедливостта на обезщетяването. Излага съображения, че постановяването на оправдателна присъда дава основание да се приеме, че по отношение на ищеца е било предявено незаконно обвинение, но сам по себе си този факт не е достатъчен за реализиране на отговорността на Прокуратурата, а е необходимо безспорно да се установи, че ищецът е претърпял неимуществени вреди и какво проявление са намерили същите в обективната действителност. Сочи, че от изводите на съда не става ясно от кои доказателства се установява причинно-следствената връзка между факта на незаконното обвинение и евентуално настъпилите неимуществени вреди. Предвид изложеното и липсата на законова презумпция, предвиждаща, че щом има наказателно производство то винаги води до негативни преживявания, свързани със стрес, притеснения и неудобства за съответното обвинено лице, счита за неправилен изводът, че измененията в поведението на ищеца, изразили се в стрес, притеснения от повдигнатото му обвинение, липса на апетит и загуба на сън, тревожност и безпокойство и страх от ефективно изтърпяване на постановената осъдителна присъда на първата инстанция, както и ограничаване на социалните контакти и изолиране от приятели са закономерна, необходима последица от незаконното обвинение за престъплението, в което ищецът е бил обвинен и се намират в причинно-следствена връзка с незаконно предявеното обвинение в посочения период. Навежда доводи, че при постановяване на съдебния акт първоинстанционният съд не е отчетел индивидуалните особености за личността на въззиваемия и не е направил правилна преценка относно това от какво естество са били евентуално претърпените вреди; не е взел предвид евентуалната им заинтересованост съобразно чл. 172 ГПК и не е направил подробен и задълбочен анализ на събраните в хода на производството доказателства. Сочи, че по време на наказателното производство, от което се твърди, че ищецът е претърпял вреди, същият е извършил друго престъпление, за което е получил осъдителна присъда. Тъй като двете производства са се водили едновременно не може да се разграничи от кое от тях пряко са претърпени неимуществените вреди. Възражава и срещу размера на обезщетението като несъобразен с доказателствата по делото и закона. Твърди, че наказателното производство срещу ищеца в неговата съдебна и досъдебна фаза на три инстанции е протекло в рамките на общо 1 година, 1 месец и 28 дни, вместо приетото от първоинстанционния съд 2 години и 2 месеца, поради което размерът на обезщетението е завишен неоснователно. По изложените съображения моли първоинстанционното решение да бъде отменено в осъдителната му част и да бъде постановено ново, с което предявеният иск да бъде отхвърлен, евентуално размерът на присъденото обезщетение да бъде намалено.

С въззивната жалба не се представят и не се сочи необходимост от събирането на нови доказателства.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е депозиран писмен отговор от въззиваемата страна.

Пернишкият окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивно обжалване, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При служебната проверка на основание чл. 269 от ГПК се констатира, че решението е валидно - постановено е в рамките на правораздавателната компетентност на съдилищата по граждански дела, и допустимо – съдът се е произнесъл по иск, с който е бил сезиран – по предмета на делото, правилно изведен въз основа на въведените от ищеца твърдения и

заявления петитум.

Правилно е дадена материално – правната квалификация на иска. Налице са всички положителни и липсват отрицателни процесуални предпоставки за постановяване на решението. Въззивната проверка за правилност се извършва на решението само в обжалваната част и само на поддържаните основания.

Настоящата инстанция, като съобрази доводите на страните, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 вр. чл. 12 от ГПК, и предвид релевираните в жалбата въззивни основания, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложеното ДП № 597/2020 г. на Първо РУ ОД МВР-Перник се установява, че е образувано бързо производство на основание чл. 356, ал. 3 НПК по повод съобщение на ОДЧ при Първо РУ-Перник до орган на досъдебното производство по чл. 194, ал. 2, във вр. с чл. 193 от НПК за това, че в ***, автопатрул на „ПП“ при ОД-МВР гр. Перник са задържали М. Н. Г., с ЕГН *****, като водач на МПС, управляващ след употреба на наркотични вещества, в което се съдържат законен повод по см. чл. 208, т. 1 от НПК и достатъчно данни по см. на чл. 211, ал. 1 от НПК за извършено престъпление, за това, че на *** в ***, по ул. „***“, управлявал МПС – лек автомобил „Ауди А3“, с рег. № ***, след употреба на наркотични вещества /амфетамин/, установено по надлежния ред /с техническо средство DrugTest 5000 с фабр. № ***- престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, като е извършен оглед на местопроизшествието. С постановление на наблюдаващия прокурор от 24.11.2020 г. е преобразувано бързо производство № 597/2020 г. в ДП №597/2020 г. по описа на 1 РУ ОД на МВР-гр. Перник и е определен е двумесечен срок за извършване на разследването, считано от ***

С постановление за привличане на обвиняем от **04.01.2021 г.** ищецът е привлечен в качеството си на обвиняем за престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК, като постановлението му е предявено в присъствието на неговия защитник. С постановление за вземане на мярка за неотклонение от 14.01.2021 г. на ищеца е наложена мярка за неотклонение „подписка“. На същата дата ищецът е разпитан като обвиняем. На *** са извършени разпити на свидетели и е изискана информация от „ПП“ при ОД на МВР-гр. Перник относно правоспособността на М. Н. Г., наложите наказания за нарушения по ЗДвП, съставени АУАН на ***, технически данни на техническото средство, с което лицето е тествано при проверката на ***, разпечатка от тестването, справка относно собствеността на лек автомобил „Ауди А3“ с рег. № ***. От предоставената от „ПП“ при ОД на МВР-гр. Перник справка за нарушител/водач е видно, че на *** са издадени три акта за установяване на административно нарушение и са констатирани три различни административни нарушения, извършени от М. Н. Г. – за това, че не е преминал технически преглед управлявания от него автомобил, че не е носил свидетелство за управление на МПС и контролен талон, затова, че не е собственик на управляваното от него МПС, което няма договор за задължителна застраховка гражданска отговорност на автомобилистите и затова, че управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, което е било установено от техническо средство Дрегер DrugTest 5000 с фабр. № ***, което е отчело употреба на амфетамини и канабис. Със заповед за задържане на лице от *** ищецът е задържан за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

От приложеното НОХД № 307/2021 г. на Районен съд – Перник се установява, че на **22.02.2021 г.** е внесен обвинителен акт, с който на ищеца е повдигнато обвинение за престъпление по чл. 343 б, ал. 3 от НК. Пред първата инстанция производството по делото е приключило в рамките на едно съдебно заседание и съдът се е произнесъл с осъдителна присъда на **27.04.2021 г.**, с която на подсъдимия е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от пет месеца и глоба в размер на 300 лв. На основание чл. 343г, чл. 343б, ал. 3 във вр. с чл. 37, ал.1, т. 7 НК съдът е лишил ищеца от правото да управлява МПС за срок от една година.

Присъдата е обжалвана от ищеца и протестирана от РП-Перник, въз основа на което на 16.07.2021 г. е образувано ВНОХД № 243/2021 г. на ПОС. Производството пред въззивната инстанция също е приключило в рамките на едно съдебно заседание, като въззивният съд е постановил присъда на **15.09.2021 г.**, с която е отменил изцяло първоинстанционната осъдителна присъда и на основание чл. 304 НПК, вр. чл. 9, ал. 2, предл. първо НК ищецът е признат за невиновен.

Присъдата е протестирана от ОП-Перник с касационен протест пред ВКС и е образувано на 17.11.2021 г. НОХД № 1017/2021 г. на Първо Наказателно Отделение на ВКС. Производството пред касационната инстанция също е приключило в рамките на едно съдебно заседание. С Решение № 60252 от **17.01.2022 г.** по н.д. № 1017 на ВКС, Първо НО, е потвърдена въззивната оправдателна присъда № 15/15.09.2021 г. по ВНОХД № 243/2021 г. на ПОС, като в мотивите на решението е прието, че ищецът е невиновен на основание чл. 9, ал. 2 НК, тъй като обществената опасност на извършеното е незначителна.

С оглед изложеното, правилно първоинстанционният съд е установил, че наказателното производство, в двете му фази-досъдебна и съдебна фаза е продължило от ***, когато е било образувано досъдебното производство, и е приключило на 17.01.2022 г. с влязло в сила решение на ВКС, като съдебната фаза е преминала на три инстанции - първа инстанция, въззивна инстанция и касационна инстанция. **Неправилно обаче съдът е приел, че общата продължителност на наказателното производство е две години и два месеца, вместо действителния период на производството от една година и почти два месеца.** Предвид обстоятелството, че ищецът е привлечен като обвиняем на 04.01.2020 г., следва, че наказателното преследване срещу него е продължило една година и тринадесет дни.

От приложената в първоинстанционното производство справка за съдимост на ищеца се установява, че преди деянието, за което е образувано ДП № 597/2020 г., същият е осъждан четири пъти на ефективни наказания „лишаване от свобода“, които е изтърпял, като със споразумение от 19.07.2021 г. по НОХД № 1140/2021 г. на РС-Перник е признат за виновен за извършено на *** престъпление по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3, пр. 2, т. 1, пр. 1 от НК, за което му е наложено наказание „глоба“ в размер на 350,00 лв.

Видно от препис-извлечение от акт за смърт на Н. Г. И. /баща на ищеца/, че е починал на ***.

В производството пред първата инстанция са разпитани двама свидетели при режим на довеждане на страната на ищеца.

Свидетелка Е.Б.И. - майка на ищеца, излага, че периодът бил много труден за тях, тъй като била отнета книжката на ищеца по време на Ковид епидемията, когато тя и баща му се били разболяли от Ковид и баща му бил починал. Ищецът се тревожил, защото не могъл да се придвижва с автомобила си и да се грижи за майка си, която била изолирана на село, и за баща му, който бил в болница. Ищецът търсил приятели да карат неговите родители, но същите започнали да отказват поради страх от епидемията. Изгонили го от работа, защото му трябвала шофьорска книжка, отслабнал. Бил много стресиран и от обстоятелството, че трябвало да ходи в затвора, притеснявал се за нея, защото останала сама. Бил разстроен, не спал. Бил задържан в ареста за 24 часа. Това не му било за първи път. Социалните му контакти били ограничени и някои от неговите приятели се отдръпнали. По цял ден не излизал от вкъщи и стоял пред телевизора. Не е приемал медикаменти и не е ходил на лекар.

Свидетелят А.В.Г., приятел на ищеца, заявява, че книжката на последния била отнета преди две години и от това претърпял много щети. Не бил в състояние да се грижи за родителите си, които през това време се разболели от Ковид и баща му починал. Няма кола и това било огромен проблем за него. Останал без шофьорска книжка, поради което не можел да продължи и работа. Затворил се в себе си и не общувал с никого, дори и с него и се изолирал напълно. Знае, че приятелят му бил осъждан, но не знае конкретно за какво. Бил задържан и в ареста. Към настоящия момент все още няма шофьорска книжка.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че свидетелските показания не следва да бъдат кредитирани в частта относно отнемането на шофьорската книжка на ищеца във връзка с процесното наказателно производство, тъй като не се подкрепят от останалия приложен по делото доказателствен материал. По делото липсват доказателства по отношение на ищеца да е прилагана мярка за временно отнемане на СУМПС по чл. 69а НПК. В представената справка от ПП при ОД на МВР гр. Перник не се съдържат данни да са издавани заповеди за налагане на принудителни административни мерки за временно отнемане на СУМПС на ищеца на основание чл. 171 от ЗДвП, но дори и при наличието на такива, те не биха били в причинна връзка с повдигнатото обвинение, а с констатираното нарушение на ЗДвП, за което е съставен АУАН.

Съдът не кредитира показанията на свидетелите и в частта, че вследствие на наказателното производство ищецът загубил работата си и не могъл да се грижи за родителите си. Спрямо ищеца не е прилагана мярка за неотклонение „задържане под стража“ или „домашен арест“, които да го възпрепятстват в придвижването, а наложената мярка „подписка“ липсва доказателства да го е възпрепятствала да упражнява тези дейности. Свидетелите не посочват каква длъжност е заемал ищеца към момента на повдигането на обвинението и по какъв начин то е създало пречки за упражняването ѝ. Същевременно, в протокола за разпит на обвиняем от 14.01.2021 г. е отразено, че ищецът е безработен, а в протокола от 27.04.2021 г. - че работи като ***, което правоотношение липсва доказателства да е прекратено и на какво основание.

Не следва да бъдат ценени показанията на свидетелите и в частта, че вследствие на обвинението ищецът се изолирал от приятелите си и те се отдръпнали. От приложената по делото справка за съдимост на ищеца се установява, че същият е многократно осъждан, включително е изтърпявал ефективно наказание лишаване от свобода, както и че по време на наказателното производство, приключило с оправдателна присъда, е извършил друго престъпление. Посоченото характеризира ищеца като личност системно незачитаща правовия ред, поради което не може да се приеме, че именно неоснователното обвинение се е отразило на социалното му положение и контакти по посочения начин. Следва да се има предвид още, че свидетелите посочват, че приятелите на ищеца отказвали да му помагат в грижите за родителите му, тъй като се страхували от заразяване с Ковид. С оглед изложеното, и като се съобрази, че през процесния период в страната е действала извънредна епидемична обстановка, не може да се приеме, че социалната изолация на ищеца е в причинна връзка с повдигнатото обвинение, за което впоследствие е оправдан.

С оглед установеното от фактическа страна, настоящия съдебен състав намира от правна страна следното:

Предмет на първоинстанционното производство е иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, с който ищецът претендира обезщетение в размер на 24 000лв., представляваща неимуществени вреди, претърпени от незаконно повдигнато и поддържано обвинение за извършено престъпление по чл. 343 б, ал. 3 от НК, по което лицето е оправдано с влязла в сила присъда № 15/15.09.2021 г. по ВНОХД № 243/2021 г. на ПОС, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба – 06.01.2023 г. до изплащането.

За възникване на отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ са необходими две предпоставки, а именно: 1) повдигане на обвинение на лице за извършване на престъпление и 2) наказателното производство да е приключило като лицето е оправдано по повдигнатото му обвинение.

С оглед установената по делото фактическа обстановка правилно първоинстанционният съд е приел, че е осъществен фактическият състав на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на прокуратурата за претърпени от ищеца неимуществени вреди. С постановление от **04.01.2021 г.** ищецът е бил привлечен в качеството на обвиняем по ДП № 597/2020 г. на РУ при ОД на МВР Перник, по това

обвинение е бил изготвен обвинителен акт, с който му е повдигнато обвинение в извършване на престъпление по чл. 343 б, ал. 3 от НК, по което е било образувано нощд № 307/2021 г. на РС-Перник. На 27.04.2021 г. е била постановена осъдителна присъда, с която ищецът е осъден на лишаване от свобода за срок от 5 месеца и глоба в размер на 300,00 лв. и е лишен от право да управлява МПС за срок от една година, отменена с присъда от 15.09.2021 г., постановена по ВНОХД № 243/2021 г. на ОС-Перник, потвърдена с Решение № 60252 от 17.01.2022 г. по н.д. № 1017 на ВКС, Първо НО.

Законът предвижда отговорността за държавата за вреди причинени от действията на нейните органи, което означава, че между двете трябва да съществува причинно следствена връзка, а това следва и от разпоредбата на чл. 51, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД. Същевременно не е въведено предположение за съществуването на такава връзка, поради което по силата на чл. 154, ал. 1 от ГПК същата трябва да бъде доказана от ищеца извън случаите, когато се претендира вреди в рамките на обичайните такива. В случаите, когато се твърди причиняване на болки и страдания над обичайните за такъв случай или конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение то те трябва да бъдат доказани от ищеца по силата на чл. 154, ал. 1 от ГПК. В решение № 480/23.04.2013 година, постановено по гр. д. № 85/2012 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о. е посочено, че обезщетението за неимуществени вреди от в хипотезата на чл. 2 ЗОДОВ е за увреждане на неимуществени права, блага или правнозащитими интереси. Вредите се изразяват в нравствените, емоционални, психически, психологически терзания на личността; накърнената чест, достойнство, добро име в обществото. Целта на обезщетението е не да поправи вредите, а да възстанови психическото, емоционално и психологическо равновесие на пострадалото лице. При това е посочено, че е нормално да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което в последствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно; накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване като в тази именно връзка е и възприетото в съдебната практика разбиране, че при установяване на този вид неимуществени вреди, не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства. Също така е уточнено, че когато се твърди причиняване на болки и страдания над обичайните за такъв случай или конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение, то тогава те трябва изрично да бъдат посочени в исковата молба, за да могат да станат част от предмета на иска. С оглед на приетото в решението съдът не е строго ограничен от формалните доказателства за установяване на увреждане в рамките на обичайното при търсене на обезщетение за претърпени вреди поради незаконно обвинение, както и на причинно следствената връзка между него и незаконното уволнение. В случаите, когато се търсят и съответно установяват увреждания над обичайното съдът може да ги уважи само при успешно проведено главно и пълно доказване на вредите и причинната връзка. Това означава, че при наличие на хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ съдът може да присъди обезщетение за претърпени вреди в рамките на обичайното и без да са налице други доказателства освен посочените по-горе за установяване на основанието за възникване на отговорността. В този смисъл е и решение № 55/11.03.2013 година, постановено по гр. д. № 1 107/2012 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о. Същевременно в решение № 542/15.01.2013 година, постановено по гр. д. № 1 568/2011 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о. е посочено, че в тежест на пострадалия е да докаже засягането на съответното благо, което е в случая е станало с незаконосъобразното обвинение, с което искът е доказан по основание. В този случай е в тежест на пострадалия да докаже всяко свое негативно изживяване. При това размерът на обезщетението трябва да бъде определен по справедливост, в какъвто смисъл са и посочените по-горе други две решения на ВКС.

Съобразявайки цитираната съдебна практика и доказателствата по делото съдът приема, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в неудобство, притеснения и несигурност от повдигнатото обвинение.

При определяне на справедливия размер на обезщетението на основание чл. 52 ЗЗД съдът намира следното:

Продължителността на цялото наказателно производство – досъдебната и съдебната фаза на три инстанции, е приключило за 1 година и 2 месеца, въпреки обявената епидемична обстановка в страната. Осем месеца след привличането на ищеца като обвиняем е постановена оправдателна присъда от въззивната инстанция /на 15.09.2021 г./. Минимален е и обемът на извършените с участието на ищеца процесуални действия /привличане и разпит на обвиняем/, като общо проведените по наказателното производство съдебни заседания са три /по едно пред всяка инстанция/. Наложената най-лека мярка за неотклонение (подписка) и повдигнатото обвинение обективно не са представлявали пречка за възможността да продължи да упражнява професията си /***/, нито са ограничили личната му свобода. Обвинението не е за „тежко престъпление“ по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, в който случай търпените морални щети обичайно биха били с по-голям интензитет.

Следва да се съобрази и обстоятелството, че касационната инстанция е потвърдила оправдателната присъда, но по други съображения. С решението на ВКС е прието, че извършеното от ищеца деяние осъществява от обективна и субективна страна „признаците на състава на престъплението по чл. 343 б, ал. 3 НК“ (т.е. – деянието е съставомерно), но разкрива ниска степен на обществена опасност, която е „явно незначителна по смисъла на чл. 9, ал. 2, пр. 2 НК“. Следователно, ищецът е бил признат за невиновен и оправдан не защото не е извършил деянието, а поради преценката на наказателния съд, че с оглед неговата ниска обществена опасност то е малозначително и поради това не е престъпление. Дори да не съставлява престъпление, обществена укоримост на извършеното от ищеца е установена.

Във връзка със степента и интензитета на претърпените от неоснователното обвинение морални вреди следва да се отбележи, че в случая не са довели до загуба на социален и професионален статус на пострадащото лице. Няма доказателства обвинението да е попречило на професионалната реализация на ищеца /същият е бил безработен към момента на привличането му като обвиняем и е работил като *** към момента на постановяване на осъдителната присъда от първата инстанция, отменена пет месеца по-късно от въззивната инстанция/, респ. това да е довело до загуба на доверие от страна на приятели. Твърденията в исковата молба, че вследствие на обвинението ищецът бил лишен от СУМПС, както и че то се е отразило на социалното му общуване, съдът приема за недоказани по изложените съображения относно достоверността на свидетелските показания.

С оглед на всичко изложено, съдът намира жалбата на Прокуратурата на Република България за частично основателна. Всяко наказателно производство води до изпитване на негативни емоции и стрес у обвинения с оглед очакването на бъдеща репресия. Като релевантни за случая следва да се съобразят - тежестта на престъплението, за което е поддържано обвинение /не е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК/; приключване на производството в разумен срок /1 година и почти 2 месеца/, като привличането на ищеца като обвиняем до окончателната оправдателна присъда периодът е 1 година; наложената най-лека мярка за неотклонение /подписка/; минималния обем проведени с участие на ищеца процесуални действия (разпит на обвиняем и 3 съдебни заседания); обстоятелството, че лицето не е търпяло ограничения на личната си свобода, нито ограничения във връзка с упражняването на професията си. Отчитайки още личността на увредения - че е многократно осъждан и изтърпявал ефективно наказание лишаване от свобода, както и че е извършил друго престъпление по време на наказателното производство, и с оглед обществено-икономическите условия на живот в страната към датата на увреждането съдът счита, че

сумата от 1 000,00 лв. е справедливият размер обезщетение, който ще репарира настъпилите вреди. Този размер на обезщетението съответства на характера и степента на претърпените морални вреди, както и на вида и продължителността на упражнената процесуална принуда. По делото липсват доказателства, които да установяват, че ищецът е претърпял неимуществени вреди в по-висок размер и с по-силен интензитет от отчетените. Съдът взема предвид и факта, че самото осъждане на ответната страна – Прокуратурата на РБ има репариращо действие, предвид моралния, а не имуществен характер на претендираните вреди /в този смисъл решение № 50154

от 13.12.2022 г. по гр.д. № 4756/2021 г. на ВКС/.

Предвид изложеното обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която претенцията на ищеца е уважена за разликата над 1000,00 лв. до 2500,00 лв., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда до плащането, като за тази разлика предявеният иск да бъде отхвърлен.

В частта, в която предявеният иск е уважен за сумата 1000,00 лв., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда до плащането, решението следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора, ищецът има право на разноски за първоинстанционното производство в размер на 8,33 лв. - за адвокатско възнаграждение, и 0,42 лв. – държавна такса, т.е. общо 8,75 лв., съразмерно на уважената част на иска.

Предвид горното, първоинстанционното решение следва да бъде отменено и в частта, с която Прокуратурата е осъдена да заплати на ищеца сумата над 8,75 лв. до присъдените 23,96 лв. – разноски за производството.

Във въззивното производство страните не са направили искане за присъждане на разноски и не са доказали извършването им, поради което такива не следва да им бъдат присъждани.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 811/17.07.2023 г., постановено по гр.д. № 722 по описа за 2023 г. на Районен съд – Перник, **в ЧАСТТА**, с която е осъдена на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. първо ЗОДОВ Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2, да заплати на М. Н. Г., ЕГН *****, от ***, **разликата над сумата 1000,00 лв. до 2500,00 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на незаконно наказателно преследване за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, приключило с влязло в сила решение № 60252 от 17.01.2021 г. по н.д. № 1017/2021 г. на Първо наказателно отделение на ВКС, с което е била потвърдена оправдателна присъда № 15/15.09.2021 г. по ВНОХД № 243/2021 г. на ПОС, **ведно със законната лихва** върху тази сума, считано от 06.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и **в ЧАСТТА**, с която е осъдена на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ и чл. 78, ал. 1 ГПК Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2, да заплати на М. Н. Г., ЕГН *****, от ***, **разликата над сумата 8,75 лв. до 23,96 лв.** – разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса съобразно уважената част от иска.

ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Н. Г., ЕГН *****, от ***, срещу Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2, **иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. първо ЗОДОВ за разликата над сумата 1000,00 лв. до 2500,00 лв.,** представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на незаконно наказателно преследване за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, приключило с влязло в сила решение № 60252 от 17.01.2021 г. по н.д. № 1017/2021 г. на Първо наказателно отделение на ВКС, с което е била потвърдена оправдателна присъда № 15/15.09.2021 г. по ВНОХД № 243/2021 г. на ПОС, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 06.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 811/17.07.2023 г., постановено по гр.д. № 722 по описа за 2023 г. на Районен съд – Перник **в ЧАСТТА**, с която е осъдена на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. първо ЗОДОВ Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2, да заплати на М. Н. Г., ЕГН *****, от ***, **сумата 1000,00 лв. /хиляда лева/**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на незаконно наказателно преследване за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, приключило с влязло в сила решение № 60252 от 17.01.2021 г. по н.д. № 1017/2021 г. на Първо наказателно отделение на ВКС, с което е била потвърдена оправдателна присъда № 15/15.09.2021 г. по ВНОХД № 243/2021 г. на ПОС, **ведно със законната лихва** върху тази сума, считано от 06.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и **сумата 8,75 лв. /осем лева и седемдесет и пет стотинки/** - разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса съобразно уважената част от иска.

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл. 280 от ГПК пред ВКС в едномесечен срок от връчване на съобщенията за изготвянето му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____